



Arrest

nr. 82 314 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 9 december 2010, verklaart er zich op 10 december 2010 vluchteling.

1.2. Op 10 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 13 februari 2012 naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qalai Naw gelegen in het district Charasyab van de provincie Kabul. U bent pashtoun van etnische achtergrond en soenniet. U genoot geen scholing en was huisvrouw. In de maand hamal van 1389 (omgezet naar de westerse kalender maart-april 2010) huwde u met M. H.. Na uw huwelijk woonde u in bij uw man en zijn

familie in het dorp Parachi gelegen in het district Paghman van de provincie Kabul. Uw man kwam af en toe gewond naar huis, maar hij vertelde nooit iets over zijn problemen. U vroeg wat er aan de hand was, maar uw man gaf nooit uitleg. Op een nacht vertelde uw man plots dat jullie moesten vertrekken. U vroeg waar jullie naartoe gingen, maar uw man zei dat hij alles zou uitleggen onderweg. Uw man vertelde dat hij problemen had met de krijgsheer Sayyaf. Hij vreesde door hem vermoord te worden omwille van zijn gronden in Paghman die door hem waren afgenomen. Hij werd geslagen door de mannen van Sayyaf iedere keer hij naar zijn gronden ging. Ze hadden al onder dwang grond afgenomen van andere mensen en hadden uw man zijn vader en broer reeds vermoord als waarschuwing. Ze bedreigden ook uw man en zeiden dat ze heel zijn familie zouden vermoorden als ze hen vonden. Hierop besloten jullie Afghanistan te verlaten. U bent samen met uw man en de neef van uw man J. H. in de maand agrab 1389 (omgezet naar de westerse kalender oktober-november 2010) uit Afghanistan vertrokken. In de luchthaven van een voor u onbekende stad raakte u van uw man gescheiden en u reisde alleen verder. Na een reis van ongeveer 2 maanden kwam u op 9 december 2010 aan in België waar u een dag later asiel aanvroeg. Uw zoon D. werd hier op 21 februari 2011 geboren. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een kopie van de taskara van uw man, een huwelijksfoto en een brief van het Rode Kruis voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer de krijgsheer Sayyaf en zijn manschappen in heel Afghanistan zou moeten vrezen. Het CGVS stelde immers vast dat u, wat betreft de problemen van uw man met Sayyaf en zijn manschappen een ongeloofwaardig en oppervlakkig relaas naar voren hebt gebracht.

Vooreerst stelde u dat uw man problemen had met Sayyaf omwille van zijn grond in de regio Shamtala te Paghman (CGVS, p. 12). U kon echter geen verdere toelichting geven over die gronden die uw man in zijn bezit had. U weet wel dat zijn grond gelegen was in de regio Shamtala, maar wanneer u gevraagd werd waar die regio gelegen is diende u het antwoord schuldig te blijven. Voorts wist u helemaal niet hoe groot het stuk land van uw man was noch of hij nog andere stukken grond in zijn bezit had (CGVS, p. 13). Ook wanneer u gevraagd werd wat er op de grond van uw man stond diende u te bekennen dat niet te weten. U beweerde dat u dat nooit gevraagd had, maar u dacht wel dat ze er op werkten. Toch bleek u niet te weten wie er dan op die gronden werkte (CGVS, p. 13). U verklaarde dat Sayyaf zijn grond had afgenomen en dat hij uw man niet toeliet om er nog op te werken (CGVS, p. 13). Of uw man eigendomsdocumenten had van zijn grond kon u bevestigen, noch ontkennen (CGVS, p. 15). Het is wel erg bevreemdend dat u helemaal geen begin van informatie kon geven over de bezittingen van uw man, terwijl dit aan de oorsprong van jullie problemen ligt waardoor jullie zelfs het land moesten ontvluchten.

Verder antwoordde u zeer oppervlakkig op de vragen die peilen naar de eigenlijke problemen van uw man. Zo wist u vreemd genoeg niet in welke periode Sayyaf de gronden van uw man afnam (CGVS, p. 13-14). U voegde er nog aan toe dat u alleen wist dat "de mensen van Sarai Khoja" het land van uw man eerst bezetten en dat Sayyaf het nadien afnam (CGVS, p. 14). U weet niets meer over die mensen van Sarai Khoja en kon geen enkele toelichting geven over het conflict met de mensen van Sarai Khoja die de grond van uw man afnamen (CGVS, p. 14). U stelde dat uw man zo'n zes of zeven keer werd geslagen sinds jullie huwelijk, telkens als hij naar zijn stuk grond ging (CGVS, p. 14). Het is dan ook erg vreemd dat uw man toch iedere keer naar zijn grond bleef gaan ondanks het risico geslagen en zelfs gedood te worden door Sayyaf. U probeerde dit te verklaren door te stellen dat het land de enige bron van inkomsten was waardoor hij er wel heen moest gaan. Deze bewering is wel erg vreemd aangezien u eerder al verklaarde dat Sayyaf uw man niet toeliet zijn land te betreden en te bewerken (CGVS, p. 13, 14, 15). U wist ook niet wat uw echtgenoot allemaal had ondernomen om het conflict op te lossen.

Wanneer u verder gevraagd werd waarom de gronden in Paghman zo belangrijk waren voor Sayyaf stelde u eenvoudigweg dat u het niet wist, maar dat Sayyaf machtig en slecht was (CGVS, p. 14). Meer kon u hier niet over zeggen. U wist wel dat de neef van Sayyaf, Momtaz, eveneens een machtige persoon is in Paghman en dat ze beiden deel uitmaken van één of andere partij (CGVS, p. 11). Het is vreemd dat u de naam van de partij niet kon noemen (CGVS, p. 11). Het is echter algemeen bekend in Paghman dat Sayyaf de leider is van de partij "Ittehad Islami". Dat u niet meer informatie kan geven over een invloedrijke persoon in uw regio die rechtstreeks betrokken is bij uw problemen tast de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven verder aan. Voorts kon u niet verduidelijken met wie uw man allemaal problemen had omwille van zijn grond. U stelde dat Sayyaf zijn land afnam, maar u wist niet of ook Momtaz betrokken was (CGVS, p. 13).

Zo is het eveneens merkwaardig dat u helemaal niet weet of de andere familieleden van uw man ook problemen kenden met Sayyaf (CGVS, p. 15). Aangezien uw man zijn stuk grond erfde van zijn grootvaders is het heel waarschijnlijk dat ook uw echtgenoots broer, die blijkbaar wel nog in Paghman woont, problemen kende (CGVS, p. 14). U beweerde dat zijn broer jonger was en nooit naar buiten ging omdat hij altijd bang was waardoor hij met rust gelaten werd (CGVS, p. 15). Toch zal dit voor iemand met de reputatie als Sayyaf geen excuus geweest zijn om hem met rust te laten. U stelde voordien zelfs dat het voor Sayyaf en zijn manschappen gemakkelijk was om iemand te vermoorden aangezien ze in het verleden al genoeg mensen gedood hadden, zo ook uw schoonvader en één van uw schoonbroers (CGVS, p. 12). Toch is het erg vreemd dat u, behalve het vage enkele jaren geleden, niet eens weet wanneer zij om het leven kwamen (CGVS, p. 13). Gezien het feit dat het leven van uw ongeboren kind en uzelf op het spel stond, is het uiterst merkwaardig dat u zomaar genoeg nam met de vage verklaringen van uw echtgenoot tijdens jullie vlucht over zijn problemen en dat u niet meer vragen begon te stellen over de problemen (CGVS, p. 12, 13). Dat uw man niet wilde dat u stress had omdat jullie nog maar net gehuwd waren is in deze context dan ook geen afdoende verschoningsgrond. Tot slot verklaarde u dat de neef van uw man J. H. met jullie meereisde vanuit Afghanistan (CGVS, p. 5, 15). Als u gevraagd werd iets meer over hem te vertellen bleef u wel erg vaag. U kon niet toelichten waarom hij Afghanistan diende te verlaten en of zijn ouders zomaar akkoord gingen met zijn vlucht (CGVS, p. 15, 16). Dat er tijdens jullie vlucht geen enkele mogelijkheid zou bestaan naar meer informatie te vragen over de problemen die zowel u, uw man als mogelijk zijn neef J. deden besluiten Afghanistan te verlaten is weinig aannemelijk.

Bovengaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt en u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut.

Hierbij komt nog dat u geheel niet weet waar uw man zich nu bevindt of wat er met hem is gebeurd sinds jullie van elkaar gescheiden raakten op een voor u onbekende plaats. U weet geheel niet op welke plaats u uw man bent kwijtgeraakt en kon vreemd genoeg verder geen enkele naam van een land opnoemen waarlangs u vanuit Afghanistan naar België bent gereisd (CGVS, p. 5). U beweerde dat u als eerste het vliegtuig moest nemen en dat uw man wel zou volgen. Uw man kwam u uiteindelijk niet achterna. U legde als bewijs van zijn verdwijning een brief voor van de dienst Tracing van het Rode Kruis. Hieruit blijkt dat u inderdaad deze dienst hebt gevraagd uw man op te sporen. Het CGVS erkent ten volle de moeilijke positie van Afghaanse (alleenstaande) vrouwen tengevolge de heersende sociale tradities en maatschappelijke waarden. Uit uw asielrelaas blijkt echter dat er nog diverse leden van uw schoonfamilie in het district Paghman in Afghanistan wonen, evenals uw eigen ouders in Charasyab in Kabul (CGVS p. 7). Hoewel u stelt geen contact te hebben met uw schoonouders, blijkt u wel nog contact te onderhouden met uw ouders, en kan u eventueel via deze weg uw schoonouders vinden. Er blijkt uit uw verklaringen geen enkele reden waarom u nu niet meer terecht zou kunnen bij uw schoonfamilie zodat dan ook aangenomen moet worden dat u in Afghanistan nog over een netwerk beschikt dat u als (alleenstaande) vrouw kan opvangen (CGVS, p. 15).

De door u voorgelegde taskara van uw man is een bewijs van zijn identiteit, dewelke niet in twijfel wordt getrokken. De foto van jullie huwelijk voegt niets toe aan uw asielrelaas en kan bovenstaande opmerkingen niet in positieve zin ombuigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Paghman van de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht

zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logra, Wardak)" dd. 27 augustus 2010 (updated 14-10-2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door Cedoca geconsulteerde bronnen stipt zelfs aan dat de het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kabul-stad. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster werpt op dat de commissaris-generaal bij diens beoordeling kennelijk onredelijk tewerk is gegaan; dat dient te worden vastgesteld dat het relaas geen tegenstrijdigheden bevat doch wordt afgewezen omdat verzoekster niet bij machte is om bepaalde details te verstrekken; dat verzoekster echter afkomstig is uit een land waar de vrouwen zeer beperkte rechten hebben, zoniet onderdrukt worden en nauwelijks betrokken worden bij de zakelijke aangelegenheden van hun echtgenoten of andere mannen uit de familie; dat ze meestal zelfs niet over enige opleiding beschikken laat staan zouden weten wat een eigendomsakte is; dat verzoekster overigens nog maar kort gehuwd was en zulks verklaart dat zij van veel zaken niet op de hoogte kon zijn en haar echtgenoot haar niet nodeloos bij diens problemen wilde betrekken; dat haar echtgenoot geen andere keuze had dan zijn eigen grond – die door Sayyaf geclaimd werd – te blijven betreden aangezien het de enige bron van inkomsten was; dat er overigens géén tegenspraak is tussen het gegeven dat hij zijn land uit noodzaak is blijven betreden ondanks het verbod van Sayyaf. Verzoekster voegt hieraan toe dat de aangevochten beslissing zich tevens schuldig maakt aan speculatie betreffende de tegenwerping dat het eveneens merkwaardig zou zijn dat verzoekster helemaal niet weet of de andere familieleden van haar echtgenoot tevens problemen kenden met Sayyaf en het zeer waarschijnlijk is dat ook diens broer die blijkbaar wel nog in Paghman woonde problemen zou hebben gekend, aangezien verzoekster echtgenoot het stuk grond erfde van zijn grootvaders. Wie zegt immers dat in Afghanistan alle kinderen van hun vader erven en niet bijvoorbeeld enkel de oudste zoon zoals in vele landen, nog volgens verzoekster. Of wie zegt dat de broer diens grond niet verkocht zou hebben, vraagt verzoekster zich tevens af. Ze verwijt de commissaris-generaal een totaal gebrek aan bereidheid om de zaken te benaderen vanuit haar cultuur en deze te bestuderen. Verzoekster werpt tegen dat ons samenlevingsmodel zonder meer wordt geprojecteerd naar de Afghaanse situatie om het asielrelaas van verzoekster hieraan te toetsen, waaruit volgens haar blijkt dat de verplichting tot zorgvuldigheid in zijn geheel niet in acht wordt genomen.

2.2. Verzoeksters asielrelaas werd afgewezen omdat verzoekster niet bij machte is om bepaalde details te verstrekken over de gronden van haar echtgenoot terwijl deze gronden en het conflict dat eruit

voortvloeide aan de basis van het asielrelaas liggen. Het gegeven echter dat verzoekster, die bovendien nog maar kort voor haar vertrek gehuwd was, afkomstig is uit een land waar de vrouwen zeer beperkte rechten hebben en nauwelijks betrokken worden bij de zakelijke aangelegenheden van hun echtgenoten of andere mannen uit de familie, zou haar gebrekkige kennis over de gronden en het conflict in redelijkheid kunnen verklaren.

Hoe dan ook, ter terechtzitting brengt verzoekster nieuwe gegevens aan die haar asielaanvraag een volkomen andere wending geven. Zij licht dienaangaande het volgende toe. Na het indienen van haar verzoekschrift heeft verzoekster via haar ouders in Afghanistan moeten vernemen dat haar echtgenoot haar verstoten heeft en ondertussen hertrouwd is met een tweede vrouw. Verzoekster verklaart dat zij omwille van deze nieuwe situatie niet langer welkom is bij haar eigen familie. Deze zou immers al van bij de aanvang tegen het afgesloten huwelijk gekant zijn geweest. Bovendien vreest verzoekster dat haar zoontje van wie zij vrij snel na haar aankomst in België bevallen is, zal worden opgeëist door haar schoonfamilie.

Niet langer in het geding is bijgevolg het initieel aangevoerde grondconflict maar wel of verzoekster thans kan beschouwd worden als een alleenstaande vrouw met een jong kind zonder familieverbanden. Indien kan worden aangenomen dat verzoekster verstoten werd door haar echtgenoot dient te worden onderzocht in welke mate de band met het gezin waartoe verzoekster behoorde ten tijde van haar vertrek uit Afghanistan als verbroken kan worden beschouwd. Indien het van algemene bekendheid is dat alleenstaande vrouwen in Afghanistan tot een kwetsbare risicogroep behoren ontbreekt het de Raad aan de nodige informatie waaruit kan worden afgeleid onder welke voorwaarden en in welke omstandigheden een Afghaanse vrouw bij terugkeer naar Afghanistan tot de risicogroep van de alleenstaande vrouwen kan worden gerekend. Is enkel de gezinsband met de vader relevant of worden eveneens banden met andere mannelijke familieleden, zoals meerderjarige zoons, broers, ooms in aanmerking genomen?

Uit wat voorafgaat, blijkt dat het dossier de Raad niet toelaat te beoordelen in welke mate verzoekster gelet op de nieuwe aangehaalde feiten, vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou kunnen lopen. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 februari 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER